

Уроци от Бъдещето

Александър Ключев

Пътят на Съзнателната Еволюция
е единственият път в Бъдещето

Тази книга е предназначена за хора, които са се отчаяли да намерят в този крайно дисхармоничен свят път към Истината, към тоталното освобождение на съзнанието от страха, съмнението и страданието. Бягството от реалността в религията, в любимата работа, в алкохол, наркотици, в гледане на телевизионни предавания, в четене, изкуство, хазартни игри, в голямата или в малка политика, в така нареченото хоби и т.н. създава само временна илюзия за освобождение и своеобразно (подобно на наркотичното) привикване към предмета на бягство. Илюзията мигновено се изпарява, ако на човек му отнемат всички атрибути на тази игра и го оставят насаме със самия себе си – в кръга на собствените мисли, емоции и спомени. В тази ситуация човек започва да се чувства доста неуютно. Закипяващите егоистични амбиции мигом проявяват изключителната бедност на вътрешния свят и раждат мрачни мисли за безсмисленост на съществуването и враждебност на всичко заобикалящо. Колкото и да е странно, но именно отчаяната безизходност на положението е способна да инициира актът на прозрение и да стане отправна точка на Пътя, чието име е Съзнателна Еволюция¹.

Работейки над книгата „Свобода от Смъртта“, където е изложен моят собствен опит от еволюционното преобразование на съзнанието, аз постоянно държах в ума си идеята за провеждане на сравнително изследване на намиращите се на наше разположение фактически материали (от най-древни времена до наши дни), отнасящи се до въпросите на еволюцията на човешкото съзнание и човечеството като цяло (като вид). Имам предвид материалите, включващи в себе си казаното и написаното от Великите Учители на човечеството (от Иисус Христос, от Гаутама Буда, от Шри Кришна, от Лао Дзъ, от Шри Ауробиндо, от Джиду Кришнамурти, от Майката), а също так и изказванията и работите на техните най-близки ученици и истински последователи, неоспоримите факти от техните биографии и заслужаващите доверие коментари към тези източници. И с това исках веднъж завинаги да затворя на хартия (в моето съзнание той е отдавна затворен) въпроса за коренните противоречия във възгледите на Великите Учители за човешката природа, за пътищата и методите на нейното усъвършенстване. Това в никакъв случай не означава поредния (неизбежно негоден!) опит да се примирят основните религии и крупните течения и школи на търсещите Истината – това е нещо неблагодарно и безполезно. Ако ми се удаде да отворя очите за истинското положение на нещата във въпроса за еволюцията на съзнанието поне на няколко търсеци Истината, то моята задача може да се смята за изпълнена.

¹ бел.пр. - Вместо стриктно да спазвам буквата на българската граматика, според която с главна буква се пише само първата дума от дадено словосъчетание, тук, в този превод, реших умишлено да си позволя да пренебрегна правилото на българския език.

Веднага се уговарям, че в дадената книга ще става дума само за Великите Учители на човечеството и за техните истински последователи-практици, а не за последователите-теоретици и апологетите на организираните религии и разен род школи (в това число и научни).

Собственото изследване ще бъде представено под формата на оригинални, по възможност не прекалено уморителни за читателя, очерци, позволяващи да се получи в сравнителен аспект ясна представа за възгледите на един или друг Учитель върху пътищата и методите на Съзнателната Еволюция, а също и за неговия личен принос в делото на еволюцията на съзнанието като цяло.

Преди да пристъпя към работата, е необходимо да предложа на читателя (а на онези, които са запознати с моята предшестваща работа, да напомня) принципната схема на механизма и етапите на Съзнателната Еволюция. Жизнеспособността на тази схема беше напълно потвърдена от моя собствен практически опит и от наблюденията върху учениците.

Първи етап – Избор на Пътя

Осъзнаването от индивида на невъзможността за съществуването в рамките на сегашното състояние на съзнанието. Усещането на крайното несъвършенство (и даже абсурдността) както на собственото съществуване, така и на съществуването на човечеството като цяло.

Императивният (повелителен) стремеж да се избави от Неведението и да се отпрати в търсене на Истината.

Изборът на Пътя на Съзнателната Еволюция.

Втори етап – Пробуждане на Съзнанието

Незабавното начало на практическа работа на Пътя на Съзнателната Еволюция с използването на някаква практика, дисциплина или система с религиозна насоченост и характер.

– на Интегралния Път на Съзнателната Еволюция ¹ ;

– на активната медитация по Джиду Кришнамурти;

– на Пътя на молитвата, предаността и пълното предаване на себе си в ръцете на Всевишния.

Установяването на контакта с низходящата Еволюционна Енергия и пробуждането на собствената енергетика.

¹ бел. авт. - Интегралният Път на Съзнателната Еволюция се реализира едновременно на широк фронт в няколко посоки: изследването на механизма на собственото мислене, активната медитация, тоталната бдителност на съзнанието и съблюдаването на строга съзнателна дисциплина.

Трети етап – Излизане в Нирвана

Излизането на индивидуалното съзнание в сферите на Висшето Съзнание по пътя на:

– спускането на Еволюционната (Божествената) Енергия (Сила) през енергийния център над темето в по-ниско разположените центрове на финото тяло;

– издигането на енергията Кундалини от долния енергиен център с излаз през енергийния център над темето.

Децентрализацията и разширяването на индивидуалното съзнание и излизането му в новия начин на съществуване.

Четвърти етап – Контакт с Божественото

Установяването на устойчив контакт с низходящата Еволюционна (Божествена) Енергия (Сила) по пътя на активната медитация („медитация надолу“) и (или) по пътя на молитвата, предаността и пълното предаване на себе си на Всевишния (на Божествената Сила).

Откриването на вътрешния Свидетел (Наблюдател) и постепенното придобиване на ментално и витално безмълвие.

Издигането и спускането на съзнанието като начин на работа на Еволюционната Енергия.

Хармонизирането на енергийните центрове (чакрите).

Растежа на индивидуалното съзнание.

Пети етап – Духовно Раждане

Разкриването на психическото същество и придобиването на вътрешен Учител. Първичното разрушаване на структурите на „его“.

Раждането на чувството на Божествената Любов, осъзнаването на единството на Всичко Същинско, непрекъснатостта на съществуването и собственото безсмъртие.

Изчезването на психологическите страхове.

Шести етап – На върха на Божествената мъдрост

Установяването на спонтанна медитация и абсолютна уравновесеност на съзнанието (на ментално, витално и, частично, на физическо безмълвие) и, като следствие, разтварянето на менталното, виталното и, в някава степен, на физическото „его“.

Глобализацията на индивидуалното съзнание и началото на активната работа на Супраменталната Сила във физическото (клетъчно) съзнание.

Седми етап – Придобиване на Безсмъртието

Работата на низходящата Еволюционна Енергия в тялото и постепенната трансформация на физическото (клетъчно) съзнание.

Формирането на ново (супраментално) фино тяло.

Раждане на Новия Вид

Радикалната трансформация на физическото тяло на човека и плътноматериалния план на цялата планета.

Появяването на Земята на представителя на Новия Вид (супраменталния човек).

Именно на основата на схемата на етапите на Пътя на Съзнателната Еволюция има реална възможност критерийно да се съпоставят ключовите моменти и основните положения на възгледите на Великите Учители на човечеството и на техните истински последователи върху въпросите на еволюцията на човешкото съзнание. Ако те не влизат в принципни противоречия, то тази схема може да се положи в основаването на възможната интеррелигия на човечеството.

В нашия век – век на въпиеща бездуховност, век на смъртно опасен за цялото човечество разцвет на науката изострени интелектуални (философски) спекулации на всевъзможни теми – именно такъв подход ще бъде най-близък и разбираем за искрено търсещите Истината, и не само, защото е научен по същност, но и защото позволява цялостно да се обхванат изглеждащи доста, доста далечни една от друга области на човешкото познание – **истински научната и истински религиозната**. И ако някого наистина сериозно го вълнува въпросът за бъдещето на човечеството, то отговор на него той трябва да търси не в областта на традиционната наука, политиката, философията, изкуството или организираната религия, а в сферата на реалните възгледи върху пътищата на еволюцията на човешкото съзнание при непременно лично участие в процеса на Съзнателната Еволюция.

Пътят на Любовта, страстно и усърдно декламиран от организираните християнски религии и явяващ се, по тяхно мнение, единствено верният път, никога няма да стане достъпен за търсещите Истината, утежнени от интелекта и неспособни искрено да отдадат себе си напълно в ръцете на Всевишния. Може цял живот искрено да се стараеш да обичаш, да се опитваш да обичаш, да разбираш, че трябва да обичаш всеки отделен човек и цялото човечество, но така и да не познаеш Любовта, за която се говори в Новия Завет.

Дотогава, докато интелектът не бъде задминат и не бъде разкрито психическото същество, разговорите за християнската любов ще си останат така и само разговори. Ако човек се опитва да говори за любовта, опитва се по някакъв начин да я определи, то това е верен признак за нейното отсъствие. **Истинската Любов – това е актът на истинската (спонтанната) медитация**. Да се задмине интелекта пък може само по пътя на специални практики и дисциплини. Когато това се направи, то може да се говори за възможността за осъзнаването от търсещия на истински християнските начала. Ето ви връзката на живата еволюционна наука и истинската Религия.

Ако говорим за християнската религия, то с времето тя се е превърнала в един вид красива модна играчка, с която е удобно да се играе тогава, когато това е изгодно. Ако се опитат да ми възразят, че това не е така, а да направят това могат само хора, слепи, абсолютно незапознати с коренните извори на християнството – с живота на самия

Иисус, неговите речи и проповеди – то ще бъде много лесно да опровергая техните възражения с думите, духовните и жизнените принципи на Този, Когото те самите са си избрали за кумир. Учението на Христос е било подсладено и увито в красива хартия от отците на организираната църква и дозирано се е раздавало и се раздава наляво и надясно както на истински страдащите, така и на отдаващите дан на модата и на надничарите, прислонили се към религията. Най-хитрият капан, в който се е хванала голяма част от човечеството е организираната християнска религия.

Хвърлянето на бисера пред свините е станало привично (а и доходно) занимание на мнозинството от светите отци. Аз съвсем не искам да обидя всекиго от отците индивидуално, но тоталното фарисейство на еврейската църква, за което е говорил Иисус още в началото на първото хилядолетие, към края на второто е поразило християнската църква. Обаче за да се види това, са нужни очи. Може, разбира се, да се говори, че църквата е загрижена за заблудените овце – но при това не бива да се забравя и за свинете, които оскверняват дома на Отеца.

Може редовно (и не много) да ходиш на църква, леко да живееш по християнските заповеди, изрядно да редиш молитви, да се смяташ за примерен християнин, но ни на йота да не се изменяш в своята същност. Не може да бъдеш християнин частично, християнин може да си само тотално – всичко останало е профанация на делото на Иисус Христос. Умуващите и съмняващите се братя, предпочитащи буквата на писанието пред живия дух на учението на Христос, също нямат никакво отношение към християнството. Ако някой разбира това по друг начин, готов съм да приема обосновани възражения, но не ловки опити на извратливия ум да представи всичко в изгодна за себе си светлина.

Естествено, че не само християнската, но и всяка друга организирана религия (или школа) страда от същите неизлечими недъзи.

Истинските последователи на Христос – светите подвижници – са вървели и вървят по „тесния път“, запазвайки чистотата на вярата Христова и нейния неизтребим дух. Нисък поклон на тези мъжествени хора – на съзнателните участници на грандиозния вселенски процес, именуван Духовна Еволюция.

Само обръщането към изворите е способно да поиздърпа завесата на неведението за немногото искрено търсеци Истината. Ако в някаква степен ми се удаде да направя това – ще смятам своя дълг за изпълнен.

Част I

ТЕ
ДОЙДОХА,
ЗА ДА НИ ДАДАТ
СВОБОДАТА

АЗ СЪМ ПЪТЯТ, И ИСТИНАТА, И ЖИВОТА

ИИСУС ХРИСТОС (3 г. п. н. е. - 30 г сл. н. е. ?)

Две хилядолетия назад на Земята е дошъл Синът Човечески ¹, който е разделил обзримата история на дохристиянска и християнска. Стремящите се да принизят ролята на Иисус в световното духовно развитие и още повече съмняващи се в реалността на Неговото съществуване и идея си нямат, че никакъв глобален процес на земята (а възникването на християнската религия - това е глобален процес) не може да възникне без проводник и санкция Свише. Именно Иисус е донесъл на нашата планета Интегралното Учение на Истината в неговия главен ипостас – ипостасът на Любовта, която не е продукт на човешките чувства или на човешката менталност. Именно Иисус е „заразил“ Земята със супраменталните вибрации – вибрациите на Вечния Живот – и е посочил прекия Път на неговото достигане.

Историята на живота на Иисус Христос (на „Сина Човеческий“), майсторски и с огромна любов написана от отец Александър Мен, по мое мнение достатъчно пълно и дълбоко отразява всички основни моменти и етапи от земния път на Основателя на християнството. Всеки уважаващ себе си човек трябва непременно поне един път, без да бърза, да прочете тази удивителна книга. Ако книгата се чете със сърцето, то е невъзможно да останеш равнодушен към съдбата на самия Иисус Христос и към Неговото Учение. Но, уви, способните да четат със сърцето са печално малко.

Мистичната страна на живота на Иисус е интригуващо изложена от Даниил Андреев в „Розата на Света“.

Ние пък ще разглеждаме историята на живота на Иисус Христос, както вече споменах, от научни позиции, опитвайки се (въз основа на обективните данни) да осветим характерните етапи на еволюцията на съзнанието на самия Учител, а също така и еволюционната същност на Неговото Учение. В дадения случай терминът „научна позиция“ не означава стерилизация на мистичната страна на същността на

¹ – бел. пр. - Превеждам го „Синът Човечески“. Дали и как е правилно според познавачите на Новия Завет: „Человечески“, „Человеческий“, „Човеческий“, „Човешки“ и т. н. – не смятам, че е от особена важност за същината на превежданото.

Живота и Учението на Христос, без която са немислими основите на християнството. Следва да се подчертае, че научното изследване ще бъде само инструмент за анализа на ред особено специфични въпроси на еволюционния план, отнасящи се не само до Учението на Христос, но и до основите на някои други световни религиозни течения и крупни школи на търсещи Истината.

Настоящото изследване ще бъде построено върху материалите от четирите канонични Евангелия (от Матей, от Марк, от Лука и от Йоан) и апокрифното евангелие от Тома (наричано още петото Евангелие). Стилистиката на речите на Христос, а и самото съдържание на апокрифното Евангелие от Тома не предизвиква никакво съмнение в неговата родствена близост към каноничните. За това Евангелие трябва да се каже отделно.

Причините, поради които то не е било включено в основния списък на Новия Завет са напълно очевидни. Първо – Евангелието от Тома не съдържа сюжетна линия (раждането, животът, пътят към Голгота, Голгота), както останалите. Второ – в неговия текст има доста много речи на Христос, оставащи напълно неразбираеми за лица, „неродени в духа“, тоест с неразкрито психическо същество. И затова при гласуването през 364-та година на Лаодикийския събор за окончателното утвърждаване на новозаветния канон Евангелието от Тома е било отхвърлено от отците на църквата, което пряко свидетелства за тяхната християнска непълноценност и съответно неправомерието да властват над умовете на доверчивото паство. По-нататък някои текстове на Новия Завет са били подложени на поправки и изменения, но въпросът за внасянето на нови списъци в канона така и не се е повдигал.

Евангелието от Тома само по себе си представлява най-интересен документ, обаче от всички гереизброени Евангелия именно то е най-трудно за разбиране. Въведението към това Евангелие гласи: „Това са тайните слова, които каза Исус живият и които записа Дидим Юда Тома. И Той каза: „Този който постигне изтълкуването на тези думи, няма да вкуси смърт.“

След кратката въвеждаща част да преминем към самото изследване.

От заслужаващите доверие християнски източници се вижда, че в детството си в светския живот момчето Исус не се е отличавало с нищо особено. В Евангелието от Лука се привежда епизод, който, както няма как по-пълно отразява истинското кредо на младия Исус – служене на Господ. Дванадесетгодишният отрок Исус бил взет от родителите си на поклонение в Йерусалим и там се изгубил. Момчето било намерено едва на третия ден в храма, където Той седял посред учителите, слушал ги и задавал въпроси. Същите пък „се дивили на разума и отговорите Му“. Когато Майка му, виждайки Исус, възкликнала: „Сине мой! Какво направи с нас? Ето, Баща Ти (Йосиф. – Авт.) и аз те търсихме с голяма скръб.“. На това Исус отговорил: „Защо ви е било да Ме търсите? Или не сте знаели, че аз трябва да бъда в онова, което принадлежи на Моя Отец?“¹ (Тоест в храма. - Авт.).

¹ – бел. пр. - Тук и навсякъде превеждам по възможност дословно оригинала на руския текст на книгата, без оглед на различните варианти на евангелските текстове.

От ранно детство момчето Иисус вървяло **по Пътя на молитвата и предаността към Господ**. Наричайки Бога свой Отец, Той недвусмислено констатира **пълното предаване на Себе си в ръцете на Всевишния**.

Без съмнение, пътят на искрената преданост и пълното предаване на себе си на Всевишния, или, както го наричат иначе, Пътят на Сърцето е един от най-ефективните интегрални методи на работа на Пътя на Съзнателната Еволюция. Пътят на Сърцето е най-краткият път към пробуждането, пълното разкриване (раждането) и излизането на преден план на психическото същество (на душата) – на безсмъртната частица от Божествената Реалност, изначално присъстваща в нас, чрез посредничеството на която Божествената (Еволюционната) Сила (Енергия) максимално ефективно изпълнява работата по еволюционното преобразуване на нашето съзнание.

Съдейки по всичко, чак до тридесетгодишна възраст Иисус, известен на заобикалящите го като дърводелец и син на дърводелеца Йосиф, е практикувал именно Пътя на Сърцето, оставайки при това в кашата на светския живот и с нищо особено не отличавайки се сред съселаните си.

Абсолютно несъстоятелни са догадките (именно догадки!), че по-голямата част от младостта си Иисус е прекарал в Индия, практикувайки специални йогийски методи. Първо – този факт не може да не намери отражение (поне косвено) в каноничните и апокрифни християнски източници. Второ – нито в речите на Иисус, нито в Неговите действия няма и намек за техния йогийски произход. Никаква последваща църковна цензура не би могла напълно да отстрани дребните детайли и щрихи на йогийския налеп.

Не е изключено обаче Иисус за някакво време да е имал контакт с представителите на полумонашеския орден на есеите, или на „Синовете на светлината“, водещи уединен живот в колония на брега на Мъртво море в Кумран. Основателят на колонията (около 140 г. пр. н. е.) е бил глава на ордена, когото те наричали Учителя на Праведността. Есеите се трудили и трапезничели колективно, а през цялото свободно време четели молитви и Библията. Някои от Есеите пазели обет за безбрачие, някои живеели семейно. Напълно естествено е, че в средата си есеите са си имали своите целители, владеещи методите на биоенерготерапията (както биха го нарекли сега). Още 150 години преди раждането на Иисус „Синовете на светлината“ проповядвали идването на Месията (Христа) в Съдния ден и не се съмнявали, че всички хора, освен тях, ги чака гибел в този ден, понеже, по техните твърдения, само те запазили чистотата на вярата в Единия Бог Яхве, а всички останали са потънали в беззаконие и в лъжа.

И наистина, древният израилски народ, с огромен труд, хранейки вяра в Единия Бог, постепенно премахнал многовековната духовна работа на пророците.

По времето на иисус в Палестина е било дълбока духовна криза. Религията се е била превърнала всъщност в гражданска повинност, използвана от политическите управници изключително за поддържане на реда сред народните маси.

Тясното общуване на Иисус със „Синовете на светлината“, ако такава изобщо е имало (а вероятността за това е доста голяма), несъмнено е оказало значително

влияние на съзнанието и светогледа на младия Подвижник, **укрепвайки вярата в правилността на избора от Него Път.**

Тридесетгодишният млад човек, какъвто е бил Исус в самото начало на Своя Кръстен Път, несъмнено е притежавал необикновени способности за истинска религиозност, но за заобикалящите го Той си е оставал всичко на всичко синът на дърводелеца Йосиф.

Както твърдят древните източници и потвърждава духовната практика, тридесетгодишната възраст се явява своеобразна граница, по-рано от която духовните и окултните способности на човек не са способни да се проявят в пълна степен без вреда за здравето, в частност огромна вреда може да причини използването на специални методи на форсирано разкриване на енергийните центрове (така наречените чакри). Това е свързано с това, че енергийните центрове на финото тяло един след друг съзряват именно към тридесетгодишна възраст. Според тяхното съзряване духовно-енергетичното поле на човека, съзнателно стъпил на пътя на духовното развитие, постепенно се хармонизира. По такъв начин до тази определяща граница в духа и тялото (които е недопустимо да се разделят, защото **всичко е едно и всичко е съзнание**) тече грандиозна, но незабележима за окото от страни работа по подготовката на индивидуалното съзнание за радикални духовни преобразования.

Когато става дума за синовете човечески, тоест за родените във физическо тяло, не може да се заобикаля въпроса за влиянието на телесното съзнание под формата на различен род импулси – желания, изкушения, страсти, инстинкти, рефлексии и телесни навици – върху съзнанието като цяло. За търсещите Истината именно тази страна на Работата винаги е причинявала маса неудобства, свързани с борбата, насочена към преодоляването на тези трудности. Както гласят древните предания, всички Велики Духове, стремели се да преминат телесно възплъщение на Земята, са получавали заедно с тялото за „награда“ (кой в по-малка, а кой в по-голяма степен) всичките „телесни трудности“ и, занимавайки се с тяхното преодоляване, са укрепвали и усъвършенствали духовната основа на своето същество. Не е могъл да избегне тези трудности и младият Исус. Зрелия Исус те също са го преследвали, за което има нееднократни потвърждения в текста на Евангелията. А иначе и не е могло да бъде, понеже обективните закони на физическия план на съзнанието се разпространяват напълно върху всички без изключение създания, възплътени в човешки тела. Но за това – малко по-късно.

Връстникът на Исус, тридесетгодишният Йоан, впоследствие наричан Кръстителю, бил широко известен по цяла Юдея. Самият Йоан произхождал от съсловие на свещеници, но рано останал без родители. В млада възраст той се отдалечил в пустинята, където водил строг аскетичен живот, пазел древни обети (не си стрижел косите и не пиел вино) и прекарвал по-голямата част от времето си в молитви. Сам себе си той се наричал „гласа в пустинята“, тоест глашатая или вестителя на встъпването в новата месианска ера – ерата на появяването на Месията, или на Избавителя.

Когато достигнал тридесетгодишна възраст Йоан, покорявайки се на гласа на Бог, напуснал пустинята и тръгнал със своята проповед сред народа. В основата на

неговите проповеди лежало покаянието и запазването на заповедите Господни. Йоан искал от хората искрено разкаяние в своите постъпки и строго съблюдаване на етичните норми на Стария Завет.

В качеството на своеобразен символ за готовността за встъпване в месианската ера Йоан избрал обряда кръщение във водите на река Йордан. Към мястото на кръщението започнали да се стичат тълпи от хора от най-различни съсловия. Йоан възвестявал хората за близкото идване на месията с думите на пророческото откровение Свине: **Аз ви кръстих с вода, а Той ще кръсти със Светия Дух и с огън.**

Бележка. *Да запомним тези думи, те носят в себе си еволюционната същност на бъдещото Учение на Христа. Тук несъмнено става дума за обективно съществуващата Божествена (Еволюционна) Сила (Енергия), която е способна с различни по интензивност и качество пространствени енергии да трансформира както финото, така и физическото тяло на човека. Потвърждение за това е практическият опит на Съзнателната Еволюция, изпълнен и описан от немногото истински практики-еволюционисти.*

Да премине при Йоан заедно с всички през обряда на покаянието и кръщението във водите на Йордан решил и тридесетгодишният Иисус. Към времето на кръщението Иисус нямал известност даже и за жителите на Галилея (една от областите на Йудея), където пребивавали Той Самият и роднините Му.

На фона на абсолютната вътрешна готовност на Иисус за радикални духовни промени атмосферата на тържествеността на самия обред на кръщението инициирала едновременно акт на спускането на Светия Дух върху Него. С други думи в този момент се случил актът на излизането на индивидуалното съзнание на Иисус във Висшите Сфери и се установил Неговият (на съзнанието) контакт с Божествената Сила. Възникналите при това странна оглушеност и внезапна просветленост на съзнанието на Иисус не могли да не се отразят на изражението на Неговото лице и в очите Му, което веднага забелязал и Йоан, възвестявайки на народа, че Той е Синът Божий. Освен това Йоан, като истински религиозен човек, несъмнено, добре е чувствал излъчването на фина енергия (под формата на побоцквания и пулсации в собственото тяло) от Сина Човечески, едва що кръстен от Светия Дух.

Веднага след кръщението Иисус се отдалечава в пустинята за четиридесет дни, където се предава на пост и молитви. Трябва да се каже, че дългият пост често се използва от търсещите Истината в качеството на метод при опит за бързо разкриване на психическото същество (на душата). Обаче този метод е извънредно опасен и може да се използва само в съчетание именно с молитви и обръщане към Бога, което осигурява надеждна защита от „враждебните сили“ (по терминологията на Шри Ауробиндо – противните на Еволюцията) на виталния план. „Враждебните сили“ могат да предизвикат както временни, така и трайни психически срывове в съзнанието на човека, практикуващ дълъг пост.

Иисус също не е избегнал тази участ. Впоследствие той даже сметнал за необходимо да разкаже на своите ученици за различния род изкушения и страхове,

които Го преследвали през тези четиридесет дни, наричайки ги хитрини на сатаната (чети на „враждебните сили“) В частност Иисус споменал за чисто светските изкушения, които Го посещавали – да получи власт над хората и да има неограничени материални блага. Освен това Му се предлагало да тръгне по пътя на сътворяването на чудеса, за които доста жадува голяма част от човечеството. Обаче Той категорично отхвърлил тези предложения, запазвайки верността на своето служене на Бог. Иисус казал на сатаната: *„Махни се от мен, сатана, защото е написано: „На Господ Бог твой се покланяй и единствено на него служи.“* И, завършил всичките изкушения, **дяволът се махнал от него за време.**“. Именно **за време**, защото влиянието на животинската част на човешката природа не може да не оказва влияние дори и на такава Личност, като Иисус Христос. Телесните навици оказват силна съпротива на процеса на еволюцията на съзнанието. Този факт се отбелязва от всички, стъпили на Пътя на Съзнателната Еволюция.